

levede sig ind i den. Man er ogsaa forsigtig nok til for det første endnu ikke at gøre Regning paa store finansielle Resultater, og derfor er denne Skat ogsaa i det første Aar posteret i Budgettet med kun 20,000 Mark, men man vil formodentlig med det første allerede skaffe dette Beløb til Veje ved en eneste Omsætning. Skattens meget lave Ansættelse i Budgettet kan overhovedet kun forklares af, at Skatteanordningen — desværre og imod Administrationens Vilje og Begæring — kun beregner Værditilvæksten fra 1. April 1905 af og ikke, som Frankfurt, fra det *hele* Tidsrum fra den nærmest foregaaende til den nu foreliggende Afhændelse. Men denne Indskrænkning forringer ikke alene Skattens Beløb, men har tillige medført betydelige Omkostninger, nemlig ved en almindelig Fastsættelse og Undersøgelse af den Værdi, som alle Grundstykker havde den 1. April 1905. Dersom Udkastet i saa Henseende var blevet vedtaget uforandret, vilde man have sparet hele dette store Arbejde og de dermed forbundne Omkostninger. Man kunde da uden betydelige Omkostninger i hvert enkelt Tilfælde have udfundet Prisen for den sidste Afhændelse af Dokumenterne vedrørende denne juridiske Forretning. Naturligvis vil man her og overalt, hvor Tilvækstskattens Indførelse staar paa Dagsordenen, i høj Grad lægge sig denne Erfaring paa Sinde.

Den Bestemmelse i den for Köln gældende Skatteanordning, hvorefter Omsætningsskatten vil kunne modereres, naar Tilvækstskatten indbringer mere end 400,000 Mark, kan ikke anbefales. Men langt mere betænkelig efter de i Köln gjorte Erfaringer er den anden Bestemmelse, hvorefter Erhververen af den Omsætningsskat, der skal betales af ham, kan regne sig til gode den af Sælgeren betalte Tilvækstskat indtil 50 pCt. af Omsætningsskatten. Thi derved skabes der, rigtignok paa en kunstig Maade, en ellers ikke tilstedeværende Mulighed for at vælte Skatten over paa Køberen. Køberen sparer derved indtil 50 pCt. af Indkomstskatten, drager altsaa en Fordel af, at Sælgeren maa betale Tilvækstskatten. Sælgeren vil kunne drage sig denne Gevinst til Nytte, da Køberens Betalingsevne bliver forhøjet derved, naturligvis under den Forudsætning, at Situationen for Sælgeren ikke netop stiller sig særlig ugunstig. Her viser der sig altsaa en Fejl i Skatteanordningen, og heraf resulterer, at man ved Beskatningen af den ikke fortjente Værditilvækst gør bedst i at bortse fra en Forbindelse mellem Tilvækst- og Omsætningsskatten, hvortil der jo desuden paa Grund af det forskelligartede i deres Forudsætninger heller ikke findes nogen Anledning.

Saaledes tale altsaa de indhøstede praktiske Erfaringer angaaende Tilvækstskatten til Fordel for samme, i Særdeleshed naar den føres ud i Livet slet og ret efter sin egen i sig selv saa simple Grundidé uden unødvendige Komplikationer med andre Materier.

Sluttelig endnu kun nogle faa Ord angaaende de faa Betæneligheder, som hidtil lejlighedsvis ere blevne udtalte imod Tilvækstskatten. Man skal ikke være banje for, at Skatten kan blive *omgaaet*, eftersom Ejendomsovergange ved Grundstykker jo ikke kan skjules. Køberen vil ikke have nogen Fordel af fingerede, lave Kølepriser. Han skal nok vogte sig for at udsætte sig for Risikoen at blive straffet for Sælgerens Skyld.

Det er rigtigt, at *de* Byer, som hidtil have tøvet med at indføre denne Slat, have mistet og fremdeles hver Dag miste store Fordele. Men at Udviklingen endnu langt fra har naaet sin Slutning, hvad angaar Prisen paa Grundstykker og Omsætningen af disse, har jeg allerede paavist, og de i Frankfurt gjorte Erfaringer vise det samme. Man maa altsaa ikke bruge Ordet „for sent“, som jeg i saa Henseende har hørt udtale fra forskellige Sider. *Det er aldrig for sent, naar det drejer sig om en god, retfærdig og fordelagtig Sag!* Pessimismen hjælper ikke fremad, hverken i det private eller i det offentlige Liv, men er kun en blytung Vægt, som man selv hanger sig om Halsen. Rigtignok er Barkgarverens Situation ikke behagelig, naar hans Skind ere drevne ned ad Floden, men naar han stadig kun ser efter dem, saaville de øvrige Skind, han ejer, ligeledes flyde ned ad Floden. Efter min Mening er det nok rigtigere, at han tager fat og holder fast paa det, han endnu ejer, og om det end ej er Argonauternes gyldne Vlies, saa vil det dog vistnok strække til for med Tiden at afgive et ret smukt Udbytte.

Man har nok gjort den Indvending, at naar et Grundstykkets Værdi *forringes* og bliver betalt med et mindre Beløb end sidste Gang, hvorledes staar det da til? Naa, ligesom ved Indkomstskatten. Naar nogen har Nettooverskud af et Foretgende, saa betaler han Skat deraf som af et Indkomstbeløb, og lider han Tab, betaler han ingen Skat. Men i sidstnævnte Tilfælde at faa noget ud af Skattekasen af den i de